

SEDEMŇASTA NEDEĽA CEZ ROK B

Ako som sa už viackrát vyjadril, že jedno z mojich najkrajších miest vo Svätej zemi, je okolie Genezaretského jazera. S pútnikmi tam navštevujem štyri veľmi dôležité miesta spojené s pôsobením Pána Ježiša. Počas týchto nasledujúcich piatich nediel' nám svätá Cirkev bude dávať možnosť rozjímať šiestu kapitolu Jánovho evanjelia, ktorú nazývam eucharistickou kapitolou. Je to najdlhšia kapitola v Novom zákone. Prvé z týchto miest sa nazýva po grécky Heptapegon (Sedem prameňov), arabsky Tabgha (Prameň). Je to miesto kde sa spájali obchodné a vojenské cesty. Najvýznamnejšia z nich bola Via Maris, ktorá spájala Egypt s Damaškom. Tam, kde sa obchodovalo, musela byť colnica na vyberanie daní. Tu na colnici vyberal dane istý Lévi, ktorého Pán Ježiš povolal, aby sa stal jeho učeníkom. Neskôr si dal meno Matúš, ktorý z vďačnosti napísal rovnomenné evanjelium. Tu sa schádzalo veľa ľudí kvôli obchodovaniu, a preto toto miesto Pán Ježiš využil na vyučovanie. Tu sa odohrala aj udalosť, ktorú opisuje evanjelista Ján v spomínanej šiestej kapitole, kedy Pán Ježiš rozmnožil 5 jačmenných chlebov a dve ryby pre 5 tisíc mužov. Evanjelisti nespomínajú ženy a deti, to ale neznamená, že Pán Ježiš nedal jesť z rozmnožených chlebov aj im. Je zaujímavé, že všetky ostatné zázraky, ktoré sa nachádzajú v evanjeliách, opisujú len traja evanjelisti, a to Matúš, Marek a Lukáš. Jedine tento zázrak opisujú všetci štyria. Z toho vidíme, aký veľký dôraz dávali evanjelisti na tento zázrak. Keď dnešný pútnik navštívi toto miesto, tak vidí kostol z roku 1982, ale predtým tu stál kostol z roku 480 a ešte skôr tu bol kostol z roku 350. Obidva tieto kostoly boli zničené a celé stáročia tu bola iba hromada skál, až kým miesto nezakúpili nemeckí benediktíni, ktorí postavili tretí kostol na ruinách prvých dvoch. Je zaujímavé ako rýchlo kresťania po roku 313, keď Konštantín Veľký dal slobodu kresťanom, postavili prvý kostol. Španielska pútnička Hetéria navštívila toto miesto v druhej polovici štvrtého storočia a už videla a navštívila tento kostol. Z toho je jasné, že kresťania s veľkou úctou prichádzali na toto miesto, kde si pripomínali počiatok Eucharistie.

Všimnime si, čo urobil Pán Ježiš. Niekoľko dní ho obliehalo obrovské množstvo ľudí, ktorí chceli byť čo najbližšie pri ňom a počúvať ho a pritom zabudli aj na jedlo. Bolo to pusté miesto, kde si nikto nemohol zakúpiť chlieb, a preto boli zástupy hladné. Apoštol Ondrej upozornil Ježiša na malého chlapca, ktorý mal 5 jačmenných chlebov a dve malé ryby. Ale ako poznamenal: „Čo je to pre toľkých?“ Chlieb z jačmeňa bol chlieb chudobných, teda tých, ktorí pre chudobu si nedovolili mať chlieb zo pšenice. Preto to boli maličké bochničky. Čo urobil Ježiš? Prikázal apoštolom, aby pousádzali ľudí do trávy po päťdesiat a sto, dobrerečil Otcovi nad chlebami, lámal a rozdával apoštolom a apoštoli ľuďom.

To isté urobil aj s rybami. Tu jasne naznačil silu tohto zázraku, čo bude nasledovať neskôr až do konca sveta. Potreboval ruky apoštolov, aby

rozdávali rozmnožený chlieb. Aj dnes sa deje tento istý zázrak, keď sa rukami nástupcov apoštolov – biskupov a kňazov rozmnožuje Chlieb – Eucharistia a nasycujú

sa zástupy.

Táto skutočnosť nám ukazuje poriadok, ktorý sa v Ježišovom kráľovstve zachováva podnes. Ježiš nám aj dnes podáva najprv „chlieb“ svojho slova, keď ústami diakonov, kňazov, biskupov a pápeža ohlasuje evanjelium tak, ako to najprv robil na svahu nad miestom, kde potom rozmnožoval chleby. Je to pokrm, ktorý kňaz rozdáva Božiemu ľudu a je to vznešená, ale aj ťažká úloha, lebo ho musí podávať nepozmenené. Nesmie do neho pridávať svoje príchute, ale ho upraviť tak, aby Božiemu ľudu chutilo, sýtilo a uspokojovalo. Spomínam si, ako nám kňazom Otec biskup Baláž pri jednej príležitosti veľmi prísne povedal: „Aby sme sa neopovážili v kostole pri homíliách kázať na politickú tému, lebo ak sa o niečom takom dozvie, tak to bude mať dôsledky. Ohlasujte čisté evanjelium!“

Ten druhý „chlieb“ je sám Ježiš v Eucharistii, ktorý sa nám rukami kňazov dáva v každej svätej omši. Ani táto úloha kňaza nie je ľahká. Dovolím si uviesť vetu, ktorú po vysviacke povedala matka Don Bosca: „Začať slúžiť svätú omšu znamená začať trpieť.“ S úctou si spomínam na chvíle mojej kňazskej vysviacky. Všetci novokňazi sme šťastní vychádzali z Dómu sv. Martina a pri bráne nás čakal pán profesor vierouky, ktorý bol k nám pri skúškach prísny. Okrem iných novokňazov pristúpil aj ku mne, pokľakol si a obidve moje ruky, ešte voňajúce krizmou, pobožkal. Bol to pre mňa šok, ktorý som nečakal a ktorý ma hlboko dojal.

Preto vás, bratia a sestry touto cestou prosím, myslite vo svojich modlitbách na nás kňazov, aby sme vhodne rozdávali „chlieb“ večného života a aby tak platilo o nás kňazoch, čo sme počuli pri našich primičných svätých omšiach, že sme „druhý Kristus.“

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.